

en lavere husleje, men at man bliver sagt op, så man står på gaden.

Derfor synes jeg, det er rimeligt en gang til at spørge: Hvad vil regeringen, hvad vil ministeren gøre ved det?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Henriette Kjær):

Jamen jeg synes nu ikke, at det så hjælper ret meget, at det går fra, at man bliver opsagt med 1 måneds varsel til 3 måneders varsel. Det her forslag vil jo få den samme konsekvens. Jeg synes ikke, at Socialdemokratiet går ind og løser den problemstilling, der eventuelt kan være.

I øvrigt vil jeg igen sige, at der jo altid er nogle kedelige sager, men alt i alt mener jeg, at det her område fungerer godt, og at der er mange, der drager god nytte af, at folk, der bor i villaer, hvor børnene er flyttet hjemmefra, kan leje værelserne ud til studerende.

Jeg tror, at det her vil føre til, at det vil vi se i mindre grad i fremtiden med den følge, at de studerende ikke kan få noget at bo i.

Kl. 14.40

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Nu står der jo i bemærkningerne til forslaget, at det skal være muligt at forespørge huslejenævnet om niveauet for en rimelig leje. Mener ministeren ikke, det er en god serviceydelse over for udlejerne, at de slipper for risikoen for, at der kommer en sag for domstolene, og at man på den måde både varetager hensynet til udlejeren, altså at det skal være nemt at få adgang til det at udleje et værelse, hvor man samtidig sikrer, at der ikke bliver taget ublu priser på boligmarkedet?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Henriette Kjær):

Jeg tror simpelt hen ikke på modellen. Det vil jo betyde et kæmpe bureaukrati eller i hvert fald en kæmpe arbejdsbyrde, fordi huslejenævnet så i givet fald skulle ud at se på den enkelte bolig, for én ting er beliggenheden, en anden ting er jo beskaffenheden, værelsets stand, hvordan det er indrettet, om toilettet er tæt på eller langt væk, køkkenfaciliteter osv.

Og så synes jeg, at retstilstanden, sådan som man foreslår det fra Socialdemokraternes side, er fuldstændig horribel – at man i god tro lejer et værelse ud til en pris, man vurderer som værende rimelig, og så kan pålægges en bøde, hvis

huslejenævnet efterfølgende mener, at det er for høj en pris, lejeren har betalt for det.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Sådan som Enhedslisten har set det her forslag, er det jo i høj grad et spørgsmål om at stille dem, der lejer værelser, mere lige med folk, som f.eks. lejer hele lejligheder. Derfor er jeg ikke sikker på, at jeg helt forstår den bekymring, som ministeren har på det her område.

Men jeg synes da, det kunne være rart, om ministeren ville give et par bud på, hvilke værktøjer ministeren vil tage i anvendelse for at sikre, at der ikke bliver taget de horribelt høje priser i forbindelse med værelsesudlejning, som vi ser i dag, og hvor det, at der kun er 1 måneds opsigelse for værelseslejerne vedkommende, betyder, at de står uden tag over hovedet, inden man overhovedet har fået gang i sagen.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Henriette Kjær):

Det er regeringens ambition at skaffe boliger nok, så huslejen også holder sig på et rimeligt niveau, så der ikke er nogen, der kan spekulere i meget høje huslejer, fordi der simpelt hen ikke er små boliger nok til f.eks. studerende. Det er jo så også derfor, vi er gået ind i at sikre flere byggerier af ungdomsboliger.

Så er jeg ikke enig i, at det er så grotesk, som det bliver fremstillet her, som om det er et vanvittigt stort problem. Der er brodne kar, det medgiver jeg gerne, men der synes jeg, vi har et godt system til at fange det op, så man kan klage og så få nedsat lejen.

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Hr. Jan Kristiansen som ordfører.

Jan Kristiansen (V):

Jeg spørger mig selv, hvad det egentlig er, Socialdemokraterne vil opnå med det her forslag. Hvis det er at skaffe flere værelser til unge mennesker f.eks. under uddannelse, så er det her ikke vejen, det vil tværtimod medføre, at der bliver færre værelser til rådighed.

Udlejerne af enkeltværelser er normalt ikke professionelle udlejere, men almindelige mennesker, der har et værelse i overskud og accepterer at dele køkken og/eller badeværelse med et fremmed menneske. Når man lader et andet menneske komme så tæt på, risikerer man, at